

СРЕБЪРНО СИЯНИЕ

Чуден свят на вълшебство
във легенди обвит,
в кръстопътя небесен- девствен,
чист, лековит...
Във водите кристални
полъх приказно жив,
птичи крясък пронизва
тишината щастлив.
Във сияние сребрено гледа
Луната, със лъчи утешителни гали водата...
Сребрина тихо шепти в тишината,
пазителка на езерото свята:
„ Природата ни е безценен дар,
бъди й мъдър господар...
Пази горите и цветята,
живей в хармония с Земята,
обичай Слънцето, полята,
усмихвай се на синевата...
Аз пазя езеро вълшебно,
потребно е и тъй безценно.
Тук сякаш времето е спряло,
тревоги земни надживяло.
Дори в дъждовния порой
или във слънчевия зной,
тук ще намерите покой.
Вълшебно място,
в синева облято във зима,
пролет или лято.
Нежни лилии красят водата,
бели лебеди прегръщат тишината,
пеликани покоряват синевата,
кокиче блатно сбира светлината...
Тръстики плавно се люлеят
и с птиците вълшебно пеят...
Аз съм Сребрина, нимфата омайна,
и пазя скрита в езерото тайна,
тук живеят билки лековити,
от човека още неразкрити.
Природата е дар безценен, чудотворен и потребен!
Човече, ти с любов я съхрани,
за да ги има бъдещите дни!
Нека водни лилии и утре цъфтят,
нека лебеди влюбени в небесата кръжат!“
Вятърът с нежен полъх шепти:
„Сребърна, колко вълшебно място си ти...“